

Категорія справи № 752/6099/20: Цивільні справи (з 01.01.2019); Справи позовного провадження; Справи у спорах, що виникають із сімейних відносин, з них.

Надіслано судом: не визначено. Зареєстровано: 12.08.2020. Оприлюднено: 12.08.2020.

Дата набрання законної сили: 11.08.2020

Номер судового провадження: не визначено

КИЇВСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД

справа №752/6099/20
Плахотнюк К.Г.

головуючий у суді I інстанції:

провадження №22-ц/824/7985/2020
Л.П.

головуючий у суді II інстанції: Сушко

ПОСТАНОВА

Іменем України

11 серпня 2020 року

м. Київ

Київський апеляційний суд у складі колегії суддів судової палати в цивільних справах:

Головуючого судді:

Сушко Л.П.,

суддів:

Іванової І.В., Сліпченка О.І.,

секретар судового засідання:

Спеней О.С.

розглянувши у відкритому судовому засіданні в приміщенні Київського апеляційного суду у порядку спрощеного позовного провадження цивільну справу за апеляційною скаргою ОСОБА_1 на ухвалу Голосіївського районного суду міста Києва від 10 квітня 2020 року за заявою ОСОБА_2 про забезпечення позову у справі за позовом ОСОБА_2 до ОСОБА_1, третя особа: служба у справах дітей та сім'ї Дніпровської районної в місті Києві державної адміністрації про визначення місця проживання дитини та відібрання дитини від батька без позбавлення його батьківський прав,

ВСТАНОВИВ:

У березні 2020 року ОСОБА_2 звернулась до суду з позовом до ОСОБА_1, третя особа: служба у справах дітей та сім'ї Дніпровської районної в місті Києві державної адміністрації про визначення місця проживання дитини та відібрання дитини від батька без позбавлення його батьківський прав.

09 квітня 2020 року позивач звернулась до суду із заявою про забезпечення позову, обґрунтовуючи її тим, що відповідач порушив усну домовленість між ним та позивачкою щодо побачення з дитиною, оскільки останній не повернув її матері у термін погоджений ними ж, на момент звернення з позовними вимогами дитина проживає разом із відповідачем, який в свою чергу дозволяє бачитися позивачці з дитиною лише на визначеній ним території в будинку та біля нього, що позбавляє останнього материнського піклування, уваги та присутності. Зауважила, що малолітній Рінат хворіє на цукровий діабет, що потребує проведення постійних відповідних обстежень дитини, здачі аналізів для визначення групи діабетів, проте на неодноразові прохання позивачки забрати малолітню дитину батько відмовляє. У зв'язку з чим просила забезпечити позов шляхом визначення місця проживання та часу спілкування малолітньої дитини, ОСОБА_3, ІНФОРМАЦІЯ_1, з матір'ю ОСОБА_2, до

ухвалення рішення: щотижня: з 10:00 кожної середи до 10: 00 кожної суботи; у вихідні дні: з 10:00 кожної першої суботи до 20:00 кожної першої неділі та з 10:00 кожної третьої суботи до 20:00 кожної третьої неділі.

Ухвалою Голосіївського районного суду міста Києва від 10 квітня 2020 року задоволено заяву про забезпечення позову. Зобов'язано ОСОБА_1 до ухвалення судового рішення у справі за позовом ОСОБА_2 до ОСОБА_1 , третя особа: Служба у справах дітей та сім'ї Дніпровської районної в місті Києві державної адміністрації про визначення місця проживання дитини та відібрання дитини від батька без позбавлення його батьківських прав, передавати малолітнього ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 матері ОСОБА_2 , ІНФОРМАЦІЯ_2 : щотижня: з 10:00 кожної середи до 10: 00 кожної суботи; у вихідні дні: з 10:00 кожної першої суботи до 20:00 кожної першої неділі та з 10:00 кожної третьої суботи до 20:00 кожної третьої неділі.

Не погодившись із вказаним судовим рішенням адвокат Пронін Євген Ігорович, який діє в інтересах ОСОБА_1 подав апеляційну скаргу, у якій просить ухвалу суду першої інстанції скасувати, посилаючись на порушення судом норм процесуального права та неповне з'ясування обставин справи судом першої інстанції, і відмовити у задоволенні заяви про забезпечення позову. Вказує, що у відповідності до статті 141 Сімейного Кодексу України позивач та відповідач мають рівні права та обов'язки щодо їх спільної дитини. А також звертає увагу суду, що оскаржувана ухвала суду першої інстанції підміняє рішення суду, яке має бути ухвалене за результатами розгляду справи. Зазначає, що є надуманими відають дійсності обставини щодо того, що малолітній син проживав з позивачем, на виконання їх усних домовленостей вона передавала дитину батьку для спілкування 13.03.2020 року, однак відповідач не виконував їх усні домовленості щодо повернення їй дитини.

Позивач надала відзив на апеляційну скаргу, у якому просила суд, апеляційну скаргу залишити без задоволення, а ухвалу Голосіївського районного суду міста Києва від 10 квітня 2020 року залишити без змін.

Перевіривши законність і обґрунтованість ухвали суду першої інстанції в межах доводів апеляційної скарги, колегія суддів вважає, що апеляційна скарга підлягає задоволенню з наступних підстав.

Задовольняючи заяву про забезпечення позову, суд першої інстанції обґрунтував свої висновки тим, що дитина сторін у справі яка на час вирішення заявлених вимог про забезпечення позову за три дні не досягла двохрічного віку, страждає від розлучення з матір'ю, відсутність тісного зв'язку з матір'ю у дитини такого віку, а також позбавлення звичного для неї способу життя може призвести до тяжких психологічних наслідків у першу чергу для дитини, а вжиття запропонованого позивачкою забезпечення позову зможе в деякій мірі їх невілювати. Крім того, суд першої інстанції зазначив, що малолітня дитина буде підтримувати зв'язок з матір'ю та перебувати у звичних для неї умовах, у той же час не будуть порушуватися права батька на спілкування з дитиною і перебування дитини з батьком не буде завдавати дитині страждань, оскільки дитина періодично також перебувала у батька за відсутності матері на виконання їх усної домовленості.

Однак, такі висновки суду не відповідають обставинам справи та вимогам закону.

Відповідно до частин 1-5 статі 263 ЦПК України судові рішення повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим.

Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права із дотриманням норм процесуального права.

Судове рішення має відповідати завданню цивільного судочинства, визначеному цим Кодексом.

При виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин суд враховує висновки щодо застосування відповідних норм права, викладені в постановках Верховного Суду.

Обґрунтованим є рішення, ухвалене на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин, на які сторони посилаються як на підставу своїх вимог і заперечень, підтверджених тими доказами, які були досліджені в судовому засіданні.

Відповідно до ст. 124 Конституції України визначений принцип обов'язковості судових рішень, який із огляду на положення статей 18, 153 ЦПК України поширюється також на ухвалу суду про забезпечення позову.

Відповідно до ч.2 ст.149 ЦПК України забезпечення позову допускається на будь-якій стадії розгляду справи, якщо невжиття таких заходів може істотно ускладнити чи унеможливити виконання рішення суду або ефективний захист, або поновлення порушених чи оспорюваних прав або інтересів позивача, за захистом яких він звернувся до суду.

Відповідно до положень ч.1 ст.150 ЦПК України позов забезпечується: 1) накладенням арешту на майно та (або) грошові кошти, що належать або підлягають передачі або сплаті відповідачеві і знаходяться у нього чи в інших осіб; 2) заборорою вчиняти певні дії; 3) встановленням обов'язку вчинити певні дії; 4) заборорою іншим особам вчиняти дії щодо предмета спору або здійснювати платежі, або передавати майно відповідачеві чи виконувати щодо нього інші зобов'язання; 5) зупиненням продажу арештованого майна, якщо подано позов про визнання права власності на це майно і про зняття з нього арешту; 6) зупиненням стягнення на підставі виконавчого документа, який оскаржується боржником у судовому порядку; 7) передачею речі, яка є предметом спору, на зберігання іншим особам, які не мають інтересу в результаті вирішення спору; 8) зупиненням митного оформлення товарів чи предметів; 9) арештом морського судна, що здійснюється для забезпечення морської вимоги; 10) іншими заходами, необхідними для забезпечення ефективного захисту або поновлення порушених чи оспорюваних прав та інтересів, якщо такий захист або поновлення не забезпечуються заходами, зазначеними у пунктах 1-9 цієї частини.

Відповідно до ч.10 ст.150 ЦПК України не допускається вжиття заходів забезпечення позову, які за змістом є тотожними задоволенню заявлених позовних вимог, якщо при цьому спір не вирішується по суті. Зазначене обмеження не поширюється на забезпечення позову шляхом зупинення рішень, актів керівника або роботодавця про застосування негативних заходів впливу до позивача (звільнення, примушування до звільнення, притягнення до дисциплінарної відповідальності, переведення, атестація, зміна умов праці, відмова в призначенні на вищу посаду, відмова в наданні відпустки, відсторонення від роботи чи посади, будь-яка інша форма дискримінації позивача тощо) у зв'язку з повідомленням ним або його близькими особами про можливі факти корупційних або пов'язаних з корупцією правопорушень, інших порушень Закону України "Про запобігання корупції"

Відповідно до п. 4 Постанови Пленуму Верховного Суду України від 22 грудня 2006 року №9 «Про практику застосування судами цивільного процесуального законодавства при розгляді заяв про забезпечення позову» встановлює, що розглядаючи заяву про забезпечення позову, суд (суддя) має з урахуванням доказів, наданих позивачем на підтвердження своїх вимог, пересвідчитися, зокрема, в тому, що між сторонами дійсно виник спір та існує реальна загроза невиконання чи утруднення виконання можливого рішення суду про задоволення позову; з'ясувати обсяг позовних вимог, дані про особу відповідача, а також відповідність виду забезпечення позову, який просить застосувати особа, котра звернулася з такою заявою, позовним вимогам. При встановленні зазначеної відповідності слід враховувати, що вжиті заходи не повинні перешкоджати господарській діяльності юридичної особи або фізичної особи, яка здійснює таку діяльність і зареєстрована відповідно до закону як підприємець. Вирішуючи питання про забезпечення позову, суд має брати до уваги інтереси не тільки позивача, а й інших осіб, права яких можуть бути порушені у зв'язку із застосуванням відповідних заходів. Наприклад, обмеження можливості господарюючого суб'єкта користуватися та розпоряджатися власним майном іноді призводить до незворотних наслідків.

Встановлено, що між сторонами існує спір щодо визначення місця проживання їх спільної малолітньої дитини ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_3 . Позивач, звертаючись до суду з позовними вимогами про визначення місця проживання дитини, відібрання дитини від батька без позбавлення його батьківських прав в обґрунтування цих же вимог послалася на те, що вони з відповідачем проживають окремо, досягти згоди щодо визначення місця проживання дитини та режиму побачень вони не змогли. Малолітня дитина проживала з нею, на виконання усних домовленостей вона передавала дитину батьку для спілкування 13 березня 2020 року, однак останній не виконав їх усні домовленості щодо повернення їй дитини 15 березня 2020 року. Без її на те згоди відповідач перевіз

дитину у замський будинок за адресою - АДРЕСА_1 . У такий спосіб відповідач позбавив їх малолітню дитину, яка постійно проживала з матір'ю материнського піклування, уваги та присутності, що є грубим і не допустимим порушенням прав та інтересів дитини. Зміна звичного місця проживання дитини може призвести до тяжких наслідків для нього. Відповідач надає їй можливість спілкуватися з сином, однак такі спілкування відбуваються за участі її адвокатів, та сторонніх людей та під фіксацію відеокамер. При цьому територія будинку закривається на ключ (а.с. 3-12).

Ухвалою Голосіївського районного суду міста Києва від 03 квітня 2020 року відкрито провадження у даній справі та призначено підготовче засідання. (а.с. 16).

09 квітня 2020 року позивач звернулася до суду із заявою про забезпечення позову, обґрунтовуючи її тим, що відповідач ОСОБА_1 порушив усну домовленість між ним та позивачкою щодо побачення з дитиною, оскільки останній не повернув її матері у термін погоджений ними ж, на момент звернення з позовними вимогами дитина проживає разом із відповідачем, який в свою чергу дозволяє бачитися позивачці з дитиною лише на визначеній ним території в будинку та біля нього, що позбавляє останнього материнського піклування, уваги та присутності. Зауважила, що малолітній Рінат хворіє на цукровий діабет, що потребує проведення постійних відповідних обстежень дитини, здачі аналізів для визначення групи діабетів, проте на неодноразові прохання позивачки забрати малолітню дитину батько відмовляє. У зв'язку з чим просила забезпечити позов шляхом визначення місця проживання та часу спілкування малолітньої дитини, ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 , з матір'ю ОСОБА_2 , до ухвалення рішення: щотижня: з 10:00 кожної середи до 10: 00 кожної суботи; у вихідні дні: з 10:00 кожної першої суботи до 20:00 кожної першої неділі та з 10:00 кожної третьої суботи до 20:00 кожної третьої неділі (а.с. 20-27).

Ухвалою Голосіївського районного суду міста Києва від 10 квітня 2020 року задоволено заяву про забезпечення позову ОСОБА_2 . Зобов'язано ОСОБА_1 до ухвалення судового рішення у справі за позовом ОСОБА_2 до ОСОБА_1 , третя особа: Служба у справах дітей та сім'ї Дніпровської районної в місті Києві державної адміністрації про визначення місця проживання дитини та відібрання дитини від батька без позбавлення його батьківських прав, передавати малолітнього ОСОБА_3 , ІНФОРМАЦІЯ_1 матері ОСОБА_2 , ІНФОРМАЦІЯ_2 , щотижня : з 10:00 кожної середи до 10: 00 кожної суботи; у вихідні дні: з 10:00 кожної першої суботи до 20:00 кожної першої неділі та з 10:00 кожної третьої суботи до 20:00 кожної третьої неділі(а.с. 44-47).

Проаналізувавши наявні у матеріалах справи докази у сукупності із положеннями законодавства, суд апеляційної інстанції вважає, що суд першої інстанції дійшов помилкового висновку про наявність підстав для задоволення заяви про забезпечення позову, оскільки вжиті заходи забезпечення позову за змістом є тотожними із позовними вимогами про визначення способу участі у вихованні та спілкуванні з дитиною, визначені ст.158 СК України, що суперечить ч.10 ст.150 ЦПК України.

Відтак, доводи апеляційної скарги заслуговують на уваги суду апеляційної інстанції, а заява ОСОБА_2 про забезпечення позову задоволенню не підлягає.

З урахуванням викладеного, суд апеляційної інстанції вважає, що суд першої інстанції дійшов помилкового висновку про наявність підстав для задоволення заяви про забезпечення позову, і не дотримався положень ст. 150 ЦПК України при постановленні оскаржуваної ухвали.

Таким чином, суд апеляційної інстанції вважає, що доводи апеляційної скарги заслуговують на увагу, висновки суду не відповідають обставинам справи, ухвала суду першої інстанції постановлена з порушенням норм процесуального права, і підлягає скасуванню з ухваленням нового рішення про відмову у задоволенні заяви про забезпечення позову у відповідності до ст. 376 ЦПК України.

На підставі викладеного, керуючись ст.ст.374, 376 ЦПК України, суд,

ПОСТАНОВИВ:

Апеляційну скаргу ОСОБА_1 задовольнити.

Ухвалу Голосіївського районного суду міста Києва від 10 квітня 2020 року скасувати, і ухвалити нове судове рішення.

У задоволенні заяви ОСОБА_2 про забезпечення позову - відмовити.

Постанова суду апеляційної інстанції набирає законної сили з дня її прийняття, і може бути оскаржена в касаційному порядку до Верховного Суду протягом тридцяти днів.

Повний текст постанови складено «11» серпня 2020 року.

Головуючий суддя Л.П. Сушко Судді І.В. Іванова О.І. Сліпченко